

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بیکار پامیر

۱۰/۰۸/۲۱

کدام استقلال سیاسی!؟

قرن بیستم هزاره رفته، حامل تحولات، انقلابات، دگرگونیهای عظیم سیاسی، اقتصادی و جغرافیائی در جهان، به خصوص در قاره آسیا و قلب خونین و پُر تپش آن (افغانستان) بود. اگر از سایر فعل و انفعالات سیاسی - اجتماعی قرن بیست که در روسیه، ایران، هند و ترکیه صورت گرفت، لحظه ای به منظور مختصر سازی مقال، صرف نظر کنیم، در افغانستان عزیز در سال ۱۹۱۹ میلادی، یا آغاز دهه ۱۳۰۰ خورشیدی، مرد بزرگ، وطنپرست، ملت پرور و آزاده ای به نام (علیحضرت امان الله خان) به قدرت رسید که نه تنها طلسم فرعون و هیبت افسانه یی پادشاهی و اورنگ نشینی را شکست، بلکه در همان روز ها و ماه های اول پادشاهی اش، استقلال سیاسی کشور ما را با پشتیبانی، محبت و حمایت مردم شجاع افغانستان از چنگال آهنین استعمار هند برتانوی رها کرد و غرور و افتخار از دست رفته ملت آزادی دوست ما را اعاده کرد. به همین دلیل بود که از سوی ملت افغانستان لقب افتخار آمیز (ناجی) و (غازی) را کمائی کرد. این مرد دلیر و ترقیخواه، نه تنها ملت نجیب افغانستان را از زیر یوغ اسارت اجنبی نجات داد، بلکه برای نخستین بار به عنوان یک زعیم جوان، با اراده، صادق و نیک اندیش، برنامه های مهم اصلاحی را به منظور رسانیدن مردم ما به رفاه و آسایش، به ترقی و پیشرفت و به ارتقاء و نیک نامی جهانی، رویدست گرفت و بسیار عاشقانه و خستگی نا پذیر در چنین راه پُر افتخار گام زد. هر چند این استقلال و آزادی و این اصلاحات و جنب و جوش زندگی تنها مدت ده سال چون آدرخش در آسمان کشور درخشید و هر چند پس از سقوط سلطنت غازی امان الله، باز مصیبت های استعماری دامنگیر مردم ما شد و هند برتانوی با رویکار آوردن محمد نادر، حلقه ی اسارت غیرمستقیم را به گردن ملت افغانستان افکند، ولی تا سالهای ۱۹۷۸ میلادی یا تا قبل از کودتای خونین هفت ثور، روز بیست و هشتم ماه اسد به عنوان بزرگداشت از حصول استقلال میهن ما به نحوی از انحاء برگزار میشد.

بلی! بیست و هشتم ماه اسد سال ۱۲۹۸ خورشیدی بود که در قبال پیروزی در جنگ آزادیخواهی علیه استعمار برتانوی و حصول استقلال سیاسی و آزادی ملی به زعامت اعلیحضرت امان الله خان، گل شادی در باغ روح و روان ملت افغانستان شکفت و وطنین شور زندگی به گوشها رسید. بنابراین، روز بیست و هشتم ماه اسد، روز

بزرگداشت از نود و یکمین سالگرد استرداد استقلال سیاسی میهن محبوب ما افغانستان است که در سالهای قبل، طی محافل رسمی، سخنرانی‌ها، نشر مقالات در مطبوعات، چراغانی ساختن شهرها و یادبود از دلیری‌های پدران ما و شهدای سرفراز راه آزادی کشور تجلیل به عمل می‌آمد.

و اما، با تأسف فراوان که این ملک کهن و این ملت آزاده از سی سال بدینسو بار دیگر و به گونه استمراری در دام مداخلات، اشغالگریها و تجاوزات کشورهای طماع استعماری (چه شرقی و چه غربی) گیر مانده است. به عبارت دیگر، چرخ تاریخ افغانستان یکبار دیگر به عقب برگشت که در نتیجه آن نه تنها مردم ما از داشتن استقلال سیاسی و آزادی واقعی ملی محروم شدند، بلکه قدم به قدم در گرداب ظلمت تنظیمی و طالبی و اندیشه‌های زهر آلود نوکران استعماری همسایه‌ها فرو رفتند.

من، جرأت آنرا به خود نمی‌بینم تا حلول روز بیست و هشتم ماه اسد را به عنوان روز آزادی و استقلال سیاسی به هم میهنان گرامی خویش تهنیت بگویم، زیرا آنچه که امروز در سر زمین اجدادی ما سراغ نمی‌شود، همین آزادی واقعی و استقلال سیاسی است.

سرزمینی که توسط قشون مسلح چند ملیتی دولت‌های سرمایه‌داری جهان به گونه جمعی اشغال نظامی شده باشد، سرزمینی که رئیس دولت آن دست نشانده، بلی‌گوی و دستور پذیر بیگانه‌ها باشد، کشوری که افکار و اندیشه آزاد انسان را به دار زنند و صاحب اندیشه افکار آزاد و مستقل را در درون سلول‌های زندان جا دهند، در خطه‌ای که بودجه حکومت و حقوق شباروزی کارمندان آنرا خارجی‌ها بپردازند، در مملکتی که هر شب و هر روز زن، مرد و کودک را دست و پا و گلو ببرند و در ملا عام‌دُره زنند و بی‌باکانه سنگسار کنند و اندکترین اختیار شخصی و خانوادگی افراد آنرا با دهن‌های کف آلود و تیغ خون‌چکان نابود سازند و بالاخره، در کشوری که کلیه شئون زندگی اش تحت نظارت و کنترل اجنبی قرار داشته باشد، آیا ممکن خواهد بود ادعا شود که در آنجا آزادی ملی و استقلال سیاسی وجود دارد؟

به اعتقاد ما، مردم اسیر شده افغانستان، طبعاً و منطقیاً باید بار دیگر از دهلیز مبارزه و مقاومت رهائی جویانه ملی عبور کنند و باز هم به خاطر حصول استقلال و آزادی غصب شده خودشان، با اتحاد موثر، انسجام کاری، آگاهی سیاسی، دقت و دلیری به پا خیزند. تذکر این نکته نیز بسیار مهم است که آشفتگی‌های عمده‌ای که در اوضاع و احوال سیاسی و تبلیغاتی افغانستان به وجود آورده اند، باید جداً توجه داشت که دگر، قافله آزادیخواهی را دزدان سرگردنه و سلاح به دستان سیه اندیش حزبی و طالبی و تنظیمی و سایر دشمنان پیدا و پنهان تاراج نکنند و چرخ تاریخ را به عقب برنگردانند.

عبور از دل تاریکی‌ها و رسیدن به منزل مقصود، چراغ راه می‌طلبد و این چراغ راه، جز دانش و درایت و جز اتحاد مستحکم ملی، هشیاری سیاسی و داشتن برنامه علمی و پیشرونده چیز دیگری نیست و نخواهد بود. باید صراحتاً گفته شود که گروه طالبان که امروز به گونه مسلحانه، انتحاری، سنگدلانه و ویرانگرانه عمل میکنند، به هیچ صورت گروه آزاد، مستقل، ملی و مردمی نیستند. اینها از همان ابتدای کار، وابسته به اجانب بودند، هستند و خواهند بود. تلاش طالبان تنها به خاطر بدست آوردن امتیازات مالی و سیاسی، به منظور رسیدن به بهشت از دست رفته خودشان و در نهایت، تعویض ارباب خارجی و حفظ اسارت ملت افغانستان میباشد و بس. مردم شریف افغانستان، آزموده‌ها را نباید باز هم بیازمایند، نباید بیشتر از این فریب لفاظی‌ها و مذهب پناهی‌ها و تبلیغات میان خالی آنها را بخورند. هیچ فرد و جمع وابسته و تاریک اندیش و غلام صفت قادر نخواهد بود ملتی را به آزادی و فرازی برساند.

بلی، هموطن! حامی استقلال ملی مردم افغانستان نه گروه طالبان است، نه تنظیم های جهادی و قیادی و نه هم نیرو های اشغالگر خارجی. فقط و فقط خود مردم و نیروی زوال ناپذیر و بازوی توانای خود آنها ست که میتواند استقلال و آزادی ملی را به دست آورده و از آن جسورانه و با ایمان حراست و حمایت کند.

افغانستان کهنسال، در درازای تاریخ پُر نشیب و فراز خود، بار ها اشغال شده و به اسارت در آمده ، ولی به تکرار به پا خاسته و آزاد و با افتخار به سر برده است . یقین داریم که این بار نیز از زیر بارسنگین اسارت و محرومیت تحمیلی قد راست خواهد کرد و عاقبت فرزندان آگاه ، راستین، فداکار و آزاده آن پیشتاز قافله پُرتنین آزادی و آزادگی خواهند شد.

به امید فرا رسیدن روز هائی که بتوانیم با دلهای شاد از روز بیست و هشتم ماه اسد یا روز استرداد استقلال سیاسی کشور مان ، با بر خورد داری از استقلال سیاسی واقعی ، با نیکوئی هرچه تمامتر استقبال به عمل آورده سرود ترقی و عظمت ملی را سر دهیم و چنین باد !